

★★★★★

“Man (...) sidder på det
yderste af læsestolen.”
Steffen Larsen, Politiken

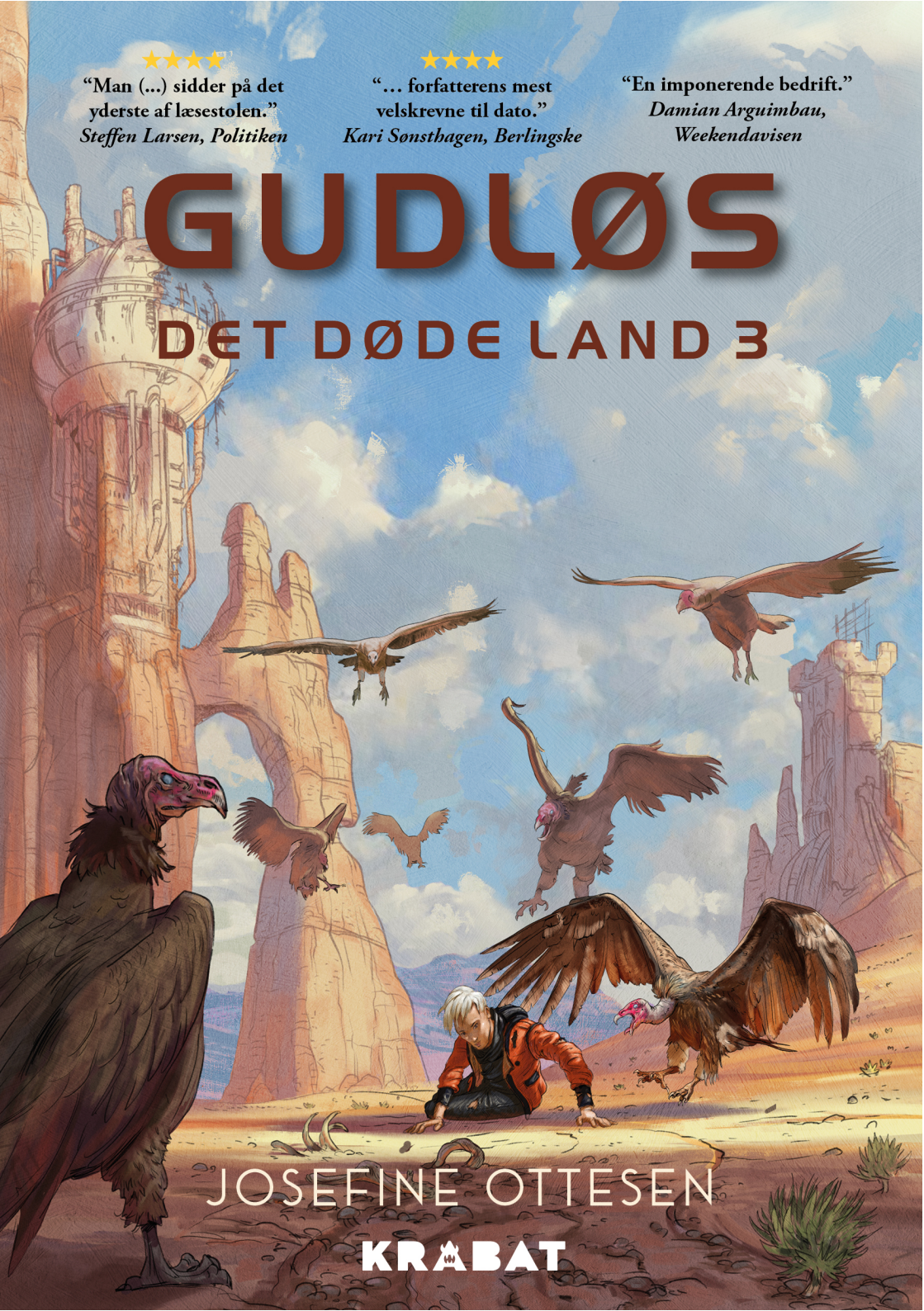
★★★★★

“... forfatterens mest
velskrevne til dato.”
Kari Sonsthagen, Berlingske

“En imponerende bedrift.”
*Damian Arguimbau,
Weekendavisen*

GUDLØS

DET DØDE LAND 3

JOSEFINE OTTESEN

KRABAT

JOSEFINE OTTESEN

GUDLØS

DET DØDE LAND 3

KAPITEL 1

»Demonteres?« Jonah så irriteret på Tao og tog de sammenclipsede sider ud af hans hånd. Drengen lagde en finger på læben.

»Nej, det er altså ikke det, der står,« sagde han højt og gjorde tegn til Jonah om, at han ikke skulle sige mere om det, der stod på papiret. »Der står dæmonerne. Det er det, jeg har skrevet. Det er, fordi jeg ikke er så god til det der med håndskrift. Det er faktisk ret svært.« Han tog hurtigt det hjemmelavede hæfte tilbage og lod igen det gammeldags skriveredskab glide hen over en blank side. Så viste han det atter til Jonah. Ikke snakke højt. De lytter, stod der med de uensartede bogstaver.

Jonah sukkede, da han læste det. »Hold nu op, Tao. Her, tag fløjten. Har du øvet dig siden sidst?«

»Nej.« Drengen stirrede ned i gulvet. Han virkede som en hund, der var blevet slået, og Jonah rejste sig brat. Den kuede kropsholdning gjorde ham vred. Hvorfor blev Tao ved med at opføre sig, som om nogen ville gøre ham ondt? For sig selv gennemgik Jonah alle de glimrende lærerkræfter og undervisningssystemer, som drengen havde adgang til.

Uvilkårligt kom han til at sammenligne det med den opvækst, han selv havde haft. Det fik irritationen over for barnet til at vokse yderligere. Han havde lyst til at ruske ham. Men han beherskede sig og skilte fløjten ad for at lægge den ned i posen igen.

»Jeg troede, vi havde en aftale? Når vi ikke kan ses så tit, skal du øve dig, hver gang du savner mig. Kan du ikke huske, vi snakkede om det? Men du savner mig måske slet ikke?« Jonah forsøgte sig med et lille grin, men Tao kiggede bare sørgmodigt på ham og sagde: »Du er blevet anderledes. Nu er du ligesom alle de andre. Du lader bare, som om du kan lide mig, men i virkeligheden bryder du dig ikke om mig, vel?« Han trak de spinkle skuldre op om ørerne.

»Alle forandrer sig,« svarede Jonah. »Alle forandrer sig undtagen dig. Du bliver ved med at gøre det svært for dig selv. Hvorfor?« Allerede før ordene var sagt, havde han fortrudt sin hårde tone. Han kunne jo se, at drengen var bange og ulykkelig.

Men i stedet for at give sig til at græde, som andre børn ville have gjort, lagde Tao de tynde arme over kors og sagde: »Det var mig, der spurgte først.« Jonah dukkede uvilkårligt nakken en smule, da drengen fortsatte: »Siden du er blevet venner med Professoren, er du blevet en anden. Har Den Onde taget din sjæl, ligesom dæmonerne gjorde i gamle dage?« Han spærrede de lyse øjne op. »Er du selv blevet til en dæmon?« Den frygtsomme skælven i hans stemme forplantede sig til hele den lille krop. Jonah havde lyst til at tage ham op og holde ham tæt ind til sig, men han beherskede sig.

»Tao, nu må du holde op med det sludder. Du taler om Nathaniel Esposti, der står bag De Tre Byers overlevelse. Han er ikke ond.« Han holdt en pause for at beherske sin irritation, før han fortsatte. »Jeg

skulle nok alligevel ikke have fået Raquel til at give dig lov til at læse i de gamle bøger. Du er åbenbart ikke moden nok til ...«

»Du er ligesom Ayse. Hun mener også, at der er noget galt med mig, og at det burde rettes.« Tao spilede øjnene op. »Jeg tror, hun er besat. Hun har det ondeste blik, når hun kigger på mig. Er det Professoren, der står bag det hele? Er han en dæmon?« Taos stemme knækkede over. Han gik et par skridt baglæns og stødte ind i bordet. Posen med fløjten, der lå ude på kanten, faldt ned.

Drengen snurrede forskrækket rundt og hviskede så: »Måske har han splejset sig selv ind i dig, uden at du vidste det, og nu er det ham, der taler ud gennem din mund? Jeg har læst om den slags. Er du sikker på, at du virkelig er Jonah?«

Jonah tog drengen lidt hårdere i armen, end han egentlig ville. Han trak ham væk, for at han ikke skulle træde på fløjten.

»Jeg er glad for, at jeg har Professorens opmærksomhed,« sagde han langsomt og tydeligt for at være sikker på, at Tao forstod ham. Bare tanken om faderen og det tætte, men hemmelige forhold, der var blevet skabt mellem dem gennem de sidste måneder, fik en varm glæde til at strømme igennem ham. Fornemmelsen af at blive genkendt helt ind i hjertet af et andet menneske kunne stadig gøre ham næsten åndeløs, når han tænkte på det. »Det kunne du også få, hvis du samlede dig om din undervisning. Jeg ved, at dr. Esposti er interesseret i dig. Hvis du nu passede din træning hos Raquel, ville du blive meget bedre til at styre alle de tossede tanker, og ...«

»Raquel!« Tao trak sig fri af hans greb. »Det er hende, der siger det.«

»Hvad siger hun?« Jonah mærkede trætheden skylle ind over sig. Han havde set frem til bare at kunne lægge sig til at sove, da han kom

tilbage til skal 7 efter en lang, intens arbejdsdag sammen med sin far, men Tao havde stået uden for hans dør. Synet havde prikket til hans dårlige samvittighed. Egentlig havde han en aftale om at se drengen mindst to gange om ugen, men Nathan havde lagt beslag på al hans vågne tid de sidste par måneder. Drengens læber havde været blå af kulde, og da Jonah åbnede armene, var han nærmest faldet ind i hans favn.

»Du hører ikke efter.« Tao klatrede op på en stol, så han kunne hviske i Jonahs øre: »Det er Raquel, der har bestemt, at jeg skal demonteres. Jeg har hørt hende sige det til Ayse, og hun synes selvfølgelig, at det er en god idé. Hun hader mig.« Han løftede en lille, hjemmelavet pose frem, som han bar på brystet. »Jeg har lavet en talisman. De er et lille stykke sølv og et fed hvidløg i. Det holder dæmonerne væk, og ...«

»Ja, ja,« sagde Jonah godmodigt og purrede op i drengens halvlange, rødblonde hår. »Og Raquel og Ayse planlægger at stege dig og spise dig til middag. Men først skal de vist lige klippe dig, så de ikke får hår i maden.«

Barnet trak sig tilbage fra ham, helt hvid i ansigtet.

»Ligesom menneskeædere, der troede, at deres fjenders kraft blev overført til dem, hvis de spiste dem?«

Jonah gned sig over panden. »Hvorfor bruger du tid på alle de gamle skrøner? Du kan ikke bruge dem til noget alligevel. Den verden, de beskriver, findes ikke mere, og ...«

»Tag mig med væk herfra.« Drengens stemme var næsten kun en hvisken. »Der må da være et bedre sted. Længes du aldrig væk?«

Jonah tog en dyb indånding. »Du er nødt til at gå nu. Jeg har haft en lang dag.« Han løftede drengen ned fra stolen. Tao slog armene om

halsen på ham og trykkede sig ind til ham. Jonah kunne ikke lade være med at stryge ham ned over den magre ryg. »Du må prøve at slappe lidt af, Tao,« hviskede han ned i det bløde hår. »Du gør det bare sværere for dig selv.«

»Må jeg ikke nok bo hos dig?« Drengens stemme var næsten uørlig, fordi han samtidig borede sin næse ind mod Jonahs kraveben.

»Det går ikke. Det ved du godt.« Jonah frigjorde sig fra de tynde arme og puffede ham forsigtigt ud ad døren. »Gå nu tilbage til læringscentret, så du ikke får mere vrøvl med Raquel. Jeg skal nok prøve at få lidt mere tid til at være sammen med dig.«

Uden at vente på Taos svar lukkede han døren bag ham. Han ventede på lyden af lette fodtrin, der forsvandt, men der var helt stille. Et øjeblik var han lige ved at åbne døren igen. Så tog han sig i det. Raquel ville sende nogen ud efter Tao, hvis han ikke kom tilbage. Hun vidste helt sikkert, hvor han var, men havde åbenbart ladet ham løbe linen ud.

Jonah greb ud efter sin EMO. Taos uro havde forplantet sig til ham. Havde drengen ret? Havde han virkelig forandret sig så meget i det halve år, der var gået, siden Nathan havde fundet bevis for, at han var Jonahs far? Der var stadig ikke andre, der vidste det. Det ville være umuligt at forstå for alle dem, der aldrig havde oplevet at have forældre, sagde Nathan, og for sådan en som Tao ville det være fuldstændigt ødelæggende. Den lille dreng blev ved med at kredse om forestillingen om en far og en mor, og Jonah vidste, at Raquel var bekymret for ham. Det fyldte alt for meget i hans hoved. Indimellem havde Jonah haft lyst til at fortælle ham, at han faktisk havde en slags far, at han var en klon af Nathan og på en måde Jonahs bror, men han gjorde det ikke.

Det var imod alle regler og ville kun skabe endnu flere følelsesmæssige problemer for den lille dreng.

Jonah trak den grønne hætte på og sørgede for, at mærkerne sad rigtigt, før han slog EMOen til. Med lukkede øjne lod han sig glide ind i en behagelig tilstand af ro og stilhed. Det gav ham mulighed for at samle tankerne om det væsentlige: at han havde et godt liv med spændende udfordringer og en far, der holdt af ham og opmuntrede ham til at blive endnu dygtigere. Den anspændthed, Tao havde plantet i ham, blev efterhånden opløst af EMOens påvirkning. Han kunne nu tydeligt se, hvor manipulerende drengen var. Det var det samme komplicerede karaktertræk, som Ayse og Raquel kæmpede med, huskede han. Barnet forsøgte simpelthen at tiltrække sig opmærksomhed på en usund måde, fordi han var jaloux. De to kvinder havde begge frarådet Jonah at blive ved med at se drengen, da han med succes havde afsluttet sit forskningsprojekt. Men han havde fastholdt, at Tao havde brug for kontakten for at blive stabiliseret i sin nye tilstand. Måske havde han taget fejl?

Afbalanceret af EMOen gav han sig tid til at betragte sit forhold til den lille dreng. Han smilede for sig selv ved tanken om de mange timer, de havde tilbragt sammen. Tao var ikke særlig musikalsk, men han elskede, når Jonah spillede for ham, og sammen havde de studeret for længst uddøde sprog og surfet i de omfattende elektroniske arkiver for at finde billeder af de byer og steder, der blev omtalt i de gamle tekster. Taos nysgerrighed efter at vide noget om verden før sammenbruddet var umættelig, og Jonah havde nydt at kunne hjælpe ham med at finde svar. Han huskede flere eftermiddage, hvor Tao havde siddet dybt optaget af at genskabe modeller af huse, byer og landskaber på sin

3D-skærm, mens han havde snakket løs om, hvad han havde fundet ud af, siden sidst de mødtes.

Så mindede han sig selv om de mange gange, hvor Tao havde været utrøstelig, fordi han ikke kunne styre sin fantasi. Han kunne blive ved med at kredse om angsten for, at nogen ville ham ondt, og uanset hvad Jonah sagde, hjalp det ikke. Først når han tog ham i sin favn, faldt drengen til ro. Han rullede sig sammen som et lille dyr og trykkede øret mod Jonahs brystkasse, så han kunne høre hans hjerteslag. Raquel havde flere gange sagt til Jonah, at det var en kortsigtet strategi, der ikke hjalp drengen. Tao var nødt til at lære at styre sit oversensitive nervesystem. Havde hun virkelig ret i, at samværet med Jonah gjorde det sværere for ham?

Overvejelsen blev overdøvet af EMOens velvære. Alt føltes så dejligt sammenhængende, når den blide elektroniske påvirkning fik tankerne til at falde til ro. Hans liv var godt. Hans evner blev anerkendt, hans afsluttende opgave om Taos indlæringsproblemer var blevet præmieret, og han havde fået tilbudt arbejde ved læringscentret i skal 7 som assistent for Raquel og Ayse. Efter samråd med Nathan havde han imidlertid sagt nej tak. Der lå en anden og vigtigere opgave og ventede på ham, sagde Nathan, men projektet var stadig på udviklingsniveau. Han måtte være tålmodig. Hans far havde bedt ham om at holde deres snak hemmelig indtil videre, og Jonah havde sagt til Raquel, at han gerne ville gøre mere ved musikken i en periode. Det var ikke usandt, for han var blevet meget glad for den lille fløjte, hun havde givet ham. Hun havde været en anelse mistroisk, men Zal og Ayse havde støttet ham. I begyndelsen af forløbet havde han været optaget af at lære noder

og musikteori, men Nathan lagde snart beslag på det meste af hans tid, så det var ikke blevet til så meget, som han kunne ønske sig.

Han var sulten, da EMOen slukkede, og han besluttede sig for at gå ned i Lagunen for at spise. Den frostklare dag var blevet afløst af et kraftigt snefald, der gjorde det umuligt at se meget mere end en meter frem for sig, og han lukkede sin temperaturfølsomme jakke for at kunne udnytte den fintmærkende termostat.

Trappetrinene ned til spisestedet var sneet til, så det var vanskeligt at se dem, og han trådte forsigtigt ned på det sted, hvor han regnede med, at det første trin gemte sig.

»Jonah?«

Han genkendte Raquels stemme og vendte sig om. Sneen stod lige ind i ansigtet på ham, og han måtte knibe øjnene sammen for at se hende lidt længere oppe ad stien.

»Vent lige,« råbte hun gennem vindens susen, og han blev stående.

»Puh ha, sikke et vejr!« Hun nåede ned på siden af ham.

»Ja, det er utroligt,« sagde han. »Når man tænker på, at vi selv styrer det, kunne man vel bare have ladet sneen dale stille ned.« Han lo.

»Det er nogle værre legebørn, der sidder med vejrkontrollen,« svarede hun med et smil. »På et tidspunkt havde de en ansøgning inde hos skalarådet om at lave en tornado. De mente, at vi ville have godt af en rask lille hvirvelvind, men det fik de altså ikke lov til. Er du på vej ned til Lagunen?«

Jonah nikkede.

»Det tænkte jeg nok, da jeg så din position på overvågningen. Har du tid et øjeblik? Jeg ville gerne lige tale med dig.«

»Selvfølgelig. Skal vi spise sammen?«

»Det kan vi godt. Bagefter.«

»Det er da for koldt at stå herude i snestormen. Lad os gå ind og finde et bord i et hjørne, hvor vi kan sidde i fred, hvis det er det, du gerne vil have.«

»Nej.« Raquel rystede på hovedet. »Det er bedre at snakke her.«

»Hvorfor?«

»Lad nu være med at spørge så meget, Jonah.« Hun forsøgte tydeligvis at finde en munter tone frem, men det lykkedes ikke særlig godt. Han trak tøvende på skuldrene. »Godt, hvis det er så vigtigt for dig.«

»Jeg skal gøre det kort.« Hun tog en dyb indånding, før hun fortsatte: »Det drejer sig om Tao. Han fik lov til at opsøge dig i dag, fordi han sagde, at han havde en aftale med dig om at spille. Du underviste ham ikke, og han var dybt ulykkelig, da han kom tilbage. Jeg har været nødt til at medicinere ham, fordi han blev ved med at vende tilbage til, at jeg vil demontere ham. Han er sikker på, at du er blevet besat af en dæmon, der har ædt din sjæl og overtaget din bevidsthed, og at nu kan ingen hjælpe ham mod mig, som han tydeligvis har projiceret alverdens ondskab over på.«

»Men...«

»Nej, du skal ikke sige noget. Nu skal du lytte og høre godt efter, hvad jeg siger.« Selv om han stadig var påvirket af EMOen, steg vreden op i ham. Han bed tænderne sammen for at holde de skarpe ord tilbage og forsøgte at lytte til, hvad hun sagde.

»Jeg ville helst kunne sige, at du ikke må opsøge Tao mere, og at han har forbud mod at se dig. I gør ikke noget godt for hinanden. Jeg kunne se på dine tal, at hans besøg også gjorde dig urolig. På overvågningsbåndet kunne jeg tydeligt høre, at han var i gang med sit sludder om

dæmoner og kannibaler og om, at jeg vil demontere ham, og du gjorde intet for at hjælpe ham tilbage til virkeligheden.«

»Hvis du allerede har besluttet, hvad der er rigtigt og forkert i den her sag, hvorfor opsøger du mig så? Det er dig, der er leder af træningscentret, dig, der styrer skal 7.« Vreden havde samlet sig som en isklump under ribbenene, og Jonahs stemme var lige så kold som vinden, der fik sneen til at hvirvle rundt om dem.

»Fordi nogen over mig har bestemt, at det er vigtigt, at Tao har kontakt med dig,« svarede Raquel lige så isnende. »Den beslutning kan jeg ikke ændre. Derfor er du nødt til at samarbejde med mig om det.«

»Så det er mig, der står tilbage som den onde i forhold til Tao?«

»Jonah, hvornår lærer du at styre dit ego? Det her drejer sig jo ikke om dig, men om en lille, uheldig dreng, der trænger til at få ro.«

»Og du tror, at han falder til ro, hvis jeg forsvinder ud af hans liv? Han har brug for ægte følelsesmæssige bindinger, der giver ham tillid til, at han er elsket, og ...«

»Det er mig, der leder hans udvikling,« sagde Raquel skarpt. »Eller du har måske glemt, at det er mig, der har lært dig op?«

»Nej, det har jeg ikke, men det lyder, som om du har glemt, at udvikling hele tiden kræver ny viden. Hvornår har du sidst revideret din måde at arbejde på? Måske er det på tide at lade nye kræfter komme til?« Samtidig med at ordene strømmede ud af hans mund, ønskede han, at han ikke havde sagt dem, men han kunne ikke stoppe sig selv og fortsatte: »Da jeg kom til, havde Tao mistet enhver lyst til at lære. Jeg fik ham på sporet igen på trods af, at både du og Ayse jævnligt aktiverer hans tidligere uhensigtsmæssige adfærdsmønstre.«

Raquel pressede et kort øjeblik fingerspidserne mod tindingerne, og Jonah gik ud fra, at hun aktiverede sin indbyggede EMO.

»Du har ret, Jonah,« sagde hun roligt. »Det er på tide, en anden tager over. Som barn holdt jeg meget af at læse digte. Det ville jeg gerne have tid til at gøre igen.« Hun gik helt tæt hen til Jonah og lagde hånden på hans arm. Hendes berøring bragte erindringen om Lea frem i ham, og han forsøgte at lytte til hende med åbent sind. »Og det er faktisk det, jeg gerne vil tale med dig om. Tao er den største udfordring blandt alphaerne, og som du ved, har han brug for en stærk personlig kontakt. Når du alligevel ikke kan være der for ham på fuld tid, er jeg nødt til at finde en anden løsning. Som det er nu, er det alt for hårdt for ham.« Hun tøvede et øjeblik, før hun tilføjede: »Og for Ayse.«

Hendes sidste ord gjorde det klart for Jonah, hvad samtalen i virkeligheden handlede om. Raquels problem drejede sig hverken om Jonah eller Tao, men om Ayse. Havde Raquel planer om at lade hende overtage ledelsen af læringscentret? Var det derfor, de skulle stå herude i snestormen? Inde i Lagunen ville de være overvåget, og deres samtale ville blive gemt i systemerne. Jonah rystede uvillkårligt på hovedet. Hvordan kunne Raquel være blind for, at Ayses sarthed før eller siden ville gøre det tydeligt for alle, at hun var uegnet til at påtage sig et lederansvar? Næsten før han havde stillet spørgsmålet, kendte han svaret: Fordi Raquel var Ayses mor.

»Så du tror, at Tao falder til ro, hvis han ikke har kontakt med mig?«

Raquel trak på skuldrene. »Det er svært at sige, men det giver i hvert fald Ayse mulighed for at udstikke nogle klare regler for ham, så han ikke hele tiden kan spille os ud mod hinanden.«

»Han er jo bare en lille dreng. Hvorfor tillægger I ham så stor magt?«

»Æblet falder ikke langt fra stammen.« Hun lød bitter. »Hvis du kendte Nathan, som jeg gør, ville du vide, at manipulation og mangel på indlevelse er grundlaget for hans magt.«

»Sådan er han ikke!«

Raquel så undersøgende på ham. »Hvordan ved du det? Fordi han har taget dig under sine vinger og deler sin faglige viden med dig, skal du ikke tro, at du har adgang til hans hjerte. Det er lukket og låst for alt andet end Byerne og Verdens fremtid.« Det sidste vrængede hun nærmest ud.

»Uden ham havde Byerne ikke overlevet. Uden ham var ingen af os her i dag,« sagde Jonah med eftertryk.

»Det er sandt, men hvilken slags mennesker er vi blevet? Hvilken pris betaler vi?« Raquel lød pludselig meget træt.

»Sådan kan man ikke stille det op. Uden den viden, der er blevet udviklet her inden for murene, ville vi aldrig have en chance. Men selvfølgelig koster det også. Det kan man ikke undgå.«

»Du snakker, som du har alder til, Jonah,« afbrød Raquel ham. »Måske har Tao alligevel ret. Måske har Nathan virkelig besat dig? Jeg ville have troet, at netop du med din baggrund ville forstå, hvor risikabelt det er for vores fremtid, at vi har fravalgt de tidlige, nære relationer. Hvilken slags mennesker får vi ud af det?«

»Det er jo kun en overgang. Når vi igen kommer uden for Byernes beskyttende mure, vil slægtskab og familieforhold genopstå som en del af den naturlige udvikling. Og Nathan siger også, at...«

»Siger han det?« Hun så tvivlende på ham. »Det er helt nyt for mig. Jeg troede, at vi i årevis bevidst havde forsøgt at undgå de individer, der

havde stærke gener for omsorg og indlevelse. De er for følelsesstyrede og kræver for meget medicinering og genterapi for at kunne fungere i det her system.«

»Hvad mener du?« spurgte han for at få tid til at tænke sig om. I samme sekund han havde fortalt, hvad Nathan havde sagt, var det gået op for ham, at det vist ikke var en udtalelse, som hans far brød sig om at blive citeret for.

»Ikke noget,« sagde hun. Hun stirrede eftertænksomt på ham.

Han bemærkede overrasket hendes stemningsskift, da hun roligt fortsatte: »Du vil altså ikke trække dig frivilligt fra din kontakt med Tao?«

»Lad mig lige tænke over det.« En vrimmel af tanker hvirvlede som sne rundt i Jonahs hoved. Raquel havde opsøgt ham, fordi hun ville beskytte sin hemmelige datter. Hun vidste, at Nathan kendte til slægtskabet, og derfor kunne hun ikke indvie ham i Ayses problemer. Jonah havde aldrig konfronteret Raquel med sin viden om slægtskabet, som han havde fra Tao. Drengen havde ikke selv forstået, hvad hans oplysninger betød. Tanken om hendes hemmelighed fik bevidstheden om hans egen skjulte identitet til at brænde i ham.

Hun fangede hans blik, og han havde en fornemmelse af at blive affotograferet helt ind i sjælen. Havde Raquel alligevel en mistanke om hans biologiske relation til Nathan? Hun havde trods alt adgang til både Jonahs og Taos genkoder i sine arkiver. Det var bare et spørgsmål om at sammenstille dem. Ganske vist ville hun mangle Thereses del, men hun havde jo fundet hans mors genprofil frem til Nathan, så det ville ikke være vanskeligt for hende at lægge puslespillet, hvis hun først var på sporet.

»Tak for snakken, Jonah. Du må hellere gå ind og få varmen.« Uden at vente på hans svar drejede hun om på hælen og stred sig væk imod den stærke blæst.

Et fortvivlet barneskrig vækkede ham. Idet han satte sig op i sengen, tændtes det svage natlys. Selvfølgelig var der ikke noget barn, der skreg, det var en drøm. Han gned sig hen over ansigtet for at blive rigtig vågen. Han kunne ikke huske, hvad der var sket, mens han sov, men fornemmelsen af, at det var ham selv, der skreg, fordi han i drømmen faldt ned i et bundløst mørke, blev ved med at sidde i kroppen. Han rejste sig for at tage lidt at drikke og hørte i det samme den diskrete summen fra den buzzer, han havde fået af Nathan. »Den fungerer på en separat frekvens, der ikke er registreret,« havde hans far forklaret, da han gav den til ham.

»Jeg kunne se, at du var vågen,« lød den let metalliske stemme fra den lille sender. »Hvis du alligevel ikke kan sove, har jeg noget, jeg gerne vil tale med dig om. Vil du komme herop?« Nathan lo på den bløde måde, som Jonah elskede. »Jeg sidder med et spørgsmål, som jeg meget gerne vil vende med dig.«

»Men alt er jo låst af for natten. Det er kun De Blå, der er ude nu.«

»Ikke noget problem,« svarede hans far. »Jeg har allerede ændret din kode, så du er clearret til alle byens interne niveauer og passager. Det er det nemmeste.«

Han har tænkt alt igennem, tænkte Jonah, mens han lukkede sin trøje. Nathans stemme knitrede videre. »Du skal nok ikke ligefrem prale af, at jeg har pillet ved din clearing. Formelt er det kun Raquel, der har lov til at ændre på din status, og der er ikke andre end komiteen og skallederne, der har så åben adgang, som du nu har.«

»Men hvorfor gør du det så?«

»Fordi jeg kan,« svarede Nathan med et grin. »Kom nu. Du skal bare bruge dit kort, som du plejer.«

Et øjeblik efter åbnede Jonah uden problemer sin hoveddør. Snestormen havde lagt sig, og luften var frostklar. Lette lyde afslørede, at han ikke var den eneste, der var ude i natten, og efterhånden som han vænnede sig til det svage lys fra nymånen, kunne han se de mørke skygger af De Blå, der med store rør sugede sneen væk fra gangstierne. Golakkerne var i alle størrelser: muskuløse kroppe med forvrængede proportioner, velegnede til hårdt arbejde.

Ingen af dem tog notits af ham, og han havde det, som om han var usynlig, da han passerede to af dem meget tæt på. De kiggede ikke engang op, men han kunne ikke lade være med at se nysgerrigt på dem. Måneskæret gjorde deres blålige hudfarve meget tydelig. Zal havde engang fortalt ham, at farven stammede fra de næringspiller, de fik udleveret. Idéen var, at man umiddelbart skulle kunne se, hvilke golakker der var clearet til at opholde sig i skal 1, og hvilke der hørte til på de underjordiske planer.

Idet han aktiverede døren til intertransen, så han to andre golakker lidt længere væk. Den måde, hvorpå den ene af dem lænede sig frem for at trække det tunge rør med sig, mindede ham om én. Først kunne han ikke komme i tanke om, hvem det kunne være, men netop da han pressede tommelfingeren mod glaspladen, huskede han det. Golakken lignede Atlas, som Høvding havde givet ham som livvagt. Erindringen om den rå tid i krigsherrens lejr dukkede op. Det var meget, meget længe siden, han havde tænkt på den periode i sit liv, men selv nu, hvor han var i sikkerhed bag Byens mure, fik erindringen en isen til at

løbe op langs rygraden. Han ønskede aldrig nogensinde igen at skulle leve sådan. Men hvad mon der egentlig var sket med Atlas? Havde han været blandt de golakker, der blev aflivet, da Byens tropper overvandt krigsherrens lejr? Før han fik tænkt tanken til ende, åbnede døren sig.

»Sæt dig godt til rette, Jonah. Jeg har noget vigtigt at tale med dig om.« Nathan pressede ham ned i en af de behagelige vandstole, der lagde sig som et varmt favntag omkring hans krop. Selv blev han stående.

»Hvor længe har du været i By 21?« spurgte han.

Jonah nåede ikke at svare, før Nathan fortsatte: »Du har været her i lidt over to år, min søn.«

»Hvis du siger det, skal det nok passe,« svarede Jonah med et lille grin. Han havde lyst til at sige »far«, men han kunne alligevel ikke få sig selv til det. Hver gang det ord dukkede op, så han Ezra for sig. Et hurtigt erindringsglimt fra barndommen i landsbyen i bjergene lynede igennem ham, men han skød uden videre fortiden til side.

»Raquel bliver ved med at presse på, for at du skal begynde at arbejde. Hun synes, dine ressourcer bør bruges, siger hun. Hun har faktisk truet mig med at gøre komiteen opmærksom på, at du ikke er placeret endnu, selv om det er flere måneder siden, du afleverede din afsluttende opgave. Står det til hende, skal du begynde på læringscentret i morgen. Hun holder fast i, at din opgave var rettet mod læringsprocesser, og at det derfor er i læringscentret, dine evner vil blive bedst udnyttet.« Han hævede sine lyse øjenbryn. »Jeg har indtryk af, at hun nærmest har planlagt hele dit liv, så nu spørger jeg dig direkte: Er det der, du helst vil være?«

»Nej.« Svaret røg ud af ham, før han havde tænkt tanken til ende, men da han først havde sagt det, var han sikker på, at det var rigtigt. »Jeg vil meget hellere fortsætte med at forske i embryoer.« Han forsøgte at læne sig frem, men det var vanskeligt i den bløde, eftergivende stol. »Ville det ikke være interessant at finde ud af, hvordan man kan optimere alphaerne, så de ikke får så mange personlige problemer? Hvis man nu kunne isolere usikkerheden og tvivlen fra den skarpe begavelse, så kunne vi få en højere succesrate på alpha-embryoerne. I de lavere skaller virker det, som om de er godt tilfredse med det liv, de har fået tildelt, så uroen og behovet for at sætte spørgsmålstejn ved det vedtagne hænger åbenbart sammen med intelligens. Jeg har kigget på tidligere forsøg og kan se, at man på et tidspunkt opgav at modificere den genkombination, der skaber den følelsesmæssige ubalance blandt de højest begavede.«

Nathan lyttede interesseret. »Du har ret i, at det er en af vores største udfordringer, men desværre kan vi ikke rigtig undvære uroen. Alphaerne skal jo gerne bringe os videre, og udvikling kræver evnen til at stille spørgsmål og forholde sig kritisk. Og det er uheldigvis de samme egenskaber, der gør, at mange af alphaerne har problemer med deres følelsesliv.«

Jonah forsøgte i sin iver at rejse sig for at forfølge emnet, men Nathan skubbede ham venligt tilbage. »Vi kan snakke om det her på et senere tidspunkt.« Han satte sig på en hård stol lige over for Jonah. »I morgen afholdes det månedlige stormøde i komiteen. De Tre Byers ledelse og de tre skalaråd mødes. Jeg har bestemt, at du skal med denne gang. Jeg vil bruge dig som et opmuntrende eksempel på, at vores masterplan om at genbefolke Jorden er realistisk.«

»Men ...«

Nathan lod ikke Jonah komme til orde. »Det betyder meget for mig.« Hans stemme var indtrængende. »Du gør dig ingen forestilling om, hvor svært det er at holde fast i den vision, vi udviklede for mange år siden. Det ligger dybt i menneskets natur at tilpasse sig til omstændighederne og ikke forsøge at ændre på det, der allerede fungerer.« Han havde rejst sig igen og gik frem og tilbage i det runde rum. »Jeg kæmper for at fastholde, at vi skal ud herfra igen, at menneskeheden ikke i al fremtid kan overleve i et totalt beskyttet miljø. Det kan og skal kun være en overgang.« Nathan bed tænderne sammen, så Jonah kunne høre dem skurre mod hinanden. Så pressede han kort fingerspidserne mod tindingen, ligesom Raquel havde gjort. Et øjeblik efter virkede han afslappet og munter.

»Derfor vil jeg gerne præsentere dig i kød og blod, så de andre kan stille dig spørgsmål. Og jeg ved jo, at du kan svare for dig, min dreng,« afsluttede han med et grin.

»Men hvad har det at gøre med Raquels ønske om at bruge mig i læringscentret?« Et eller andet ved Nathans forslag vakte en svag uro i Jonah, men han valgte at overhøre den.

Nathan puffede lidt til ham, så han kunne komme til at sætte sig ved siden af ham. Han lagde armen om sin søns skuldre. »Raquel mener, at du tilhører hende. Du er jo hendes eksperiment. Derfor er hun meget utilfreds med, at du ikke har indtaget den plads i hendes system, som hun har planlagt. Officielt er det hende, der har autoritet til at tage beslutningen, så det kræver en komitébeslutning, hvis det skal laves om.« Han slog beklagende ud med armene. »Styringsprincippet er rigtigt nok. Hun er leder af skal 7. Du har været tilknyttet hendes

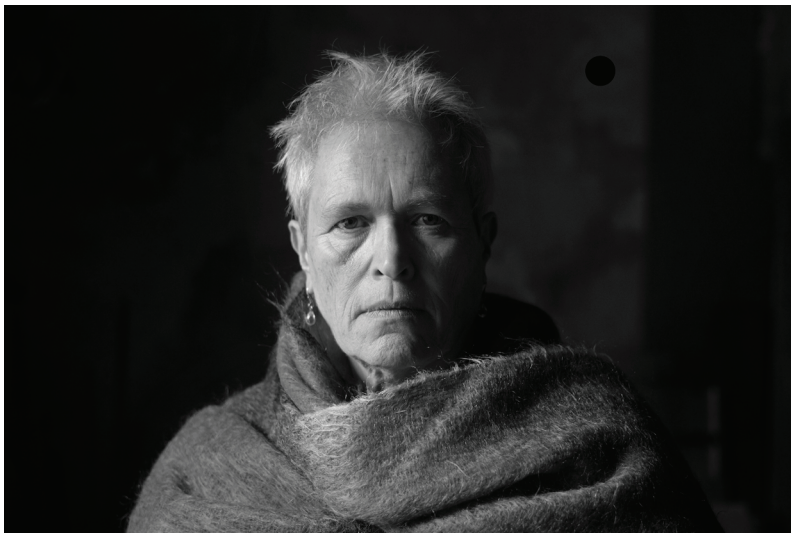
afdeling og er derfor hendes ansvar. Men lige i dette tilfælde så jeg gerne, at du blev overdraget til mig. Jeg ville bare ikke gøre noget, før jeg vidste, hvad du ønskede.« Et hurtigt smil, som Jonah ikke kunne lade være med at gengælde, lyste hans ansigt op.

»Men hvad er det, jeg skal lave?«

»Jeg har planer med dig. Store planer!« svarede Nathan drillende. »Men du må have tålmodighed lidt endnu.« Han rejste sig og rakte Jonah en hånd. »Måske skulle du sove lidt mere, så du er klar til mødet. Jeg vækker dig i god tid.«

»Skal du ikke selv sove?« kunne Jonah ikke lade være med at spørge.

Nathan rystede på hovedet. »Nej, den slags bruger jeg ikke.« Han lo. »Der er ingen grund til at spilde tiden, når man kan klare sig på andre måder.« Han løftede pegefingeren. »Men det gælder ikke for unge mennesker. Den type medicinering, der skal bruges til at erstatte søvnen, kræver en række designede organer for ikke at gøre mere skade end gavn. Det må du vente med, til dine egne alligevel skal skiftes.«

JOSEFINE OTTESEN

Josefine Ottesen er en af Danmarks mest læste børne- og ungeforfattere, og det har hun været gennem en menneskealder.

Hun debuterede i 1983 med *Eventyret om prinsesse Morgenrøde* og har siden udgivet mere end 100 titler, fordelt på højtlesningseventyr, letlæste serier, episke fantasyværker og et par historiske romaner.

Josefine har altid noget på hjerte, når hun skriver. Hendes værker er gennemsyret af etik, følelsedilemmaer og civilisationskritik, men de er først og fremmest virkelig velfortalte og spændende historier.

Josefine har modtaget de fleste af de priser og hædersbevisninger, man kan få nationalt indenfor hendes område, ligesom hun har været nomineret til flere internationale priser.